

לינדרים

יום חמישי, כ"ז בשבט תשמ"ז, 26 במרץ 1987 • ידיעות אחרונות • תל אביב ת.ד. 8144 • מיקוד 61091 • (שנה תשיעית)

סלוק, ילדים

באיזו מדה מתר להורים להתערב בחיים של ילדיהם?

זאת שאלה שמעסיקה גם הורים וגם ילדים, בכל זמן ובכל מקום בעולם. כבר שמעתי איך ילדה אחת אומרת לאמא שלה: "אני בעולם אמא יותר רעה ממך" כשאמא העזה לתקן אותה בפענוכי אוכל, במקרה. מצד שני ראיתי ילדים שסבלו מקור שנתנו להם חפשי יותר בבית, ואף כי אולי לא היו מודים בקור פפה מלא - היו מצדיעים שמהיה להם מסגרת ביתית נקשה יותר, וחסים וכללים ברורים. נשמעו "שוקולד וגילי" עתון מלמדי בית הספר לאמנויות בתל אביב, מוכא ריון פיו הורים וילדים על נושא זה בריק.

ההורים הביעו את רעם והקלרים את שלהם, ולא תמיד היו הכוללים פיו

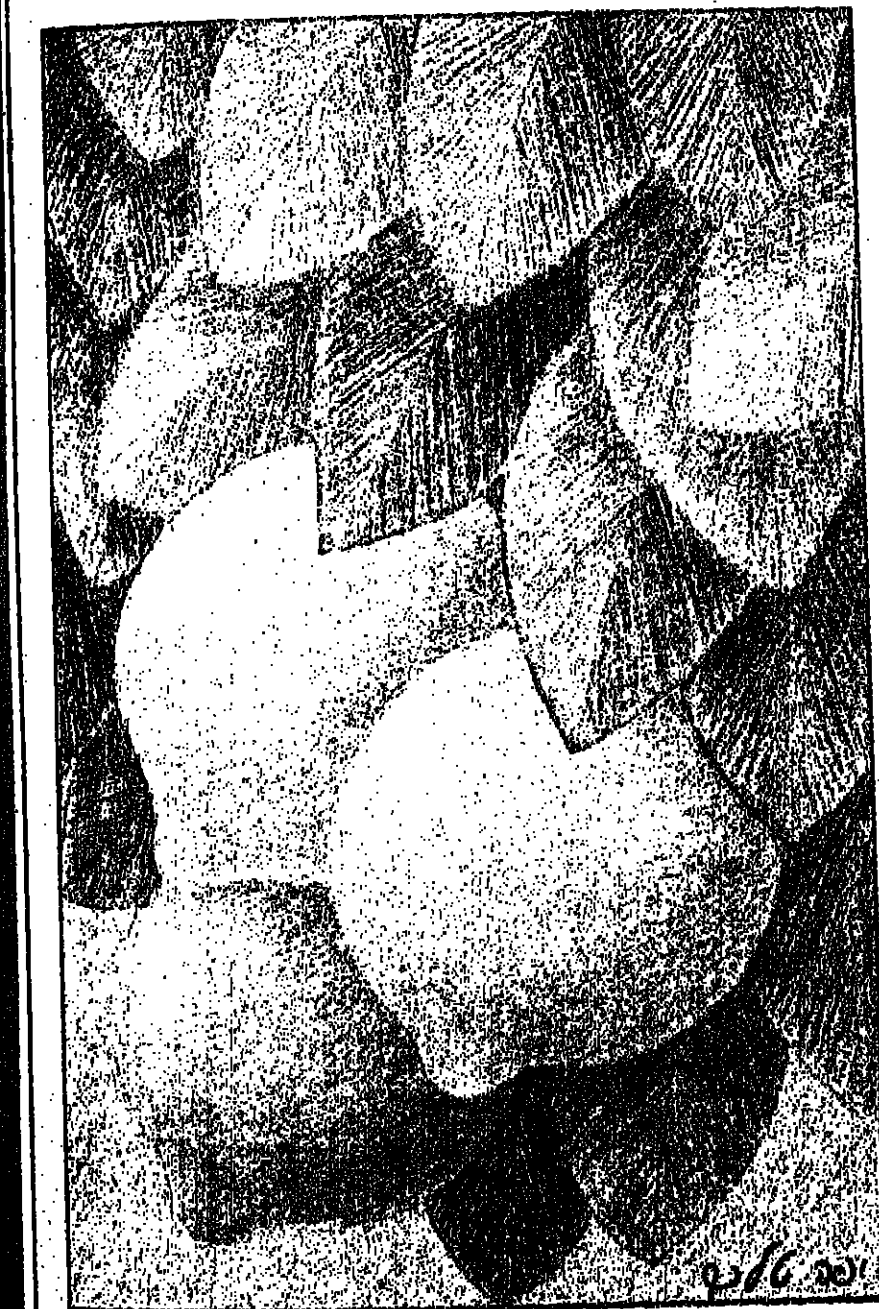
יופנים בבקר

מאת נמון פ"ז

בבקר, בחצר בית הספר, היונים מתאספות.

יונים לבנות, יונים שחורות, פוסקות לאט, מתקררות.

אחר כך ילדים באים, פקצו לשחק, וסיונים עפות הרחק.

תפוחינה מתלבטת

מאת דליה לור

תפוחינה מתלבטת, יש לה בעיה קטנה. "מי אני ומה אני?" היא שואלת ומקשה. עונים לה מכיון קדור: "אתה יודעת, בת בלאיטו, סו שיקת את לשונם, למפוח, לקלמנטין, ועל כן אנרא לך תפוחינה."

תפוחינה לא נרגעת: "בת בלאיטו זו צורה. בעיני העינים אני מתקנה. עת אפגש בתמנים - הם אותו פה מכנים, לועגים על הספח, שצמח עליו חרוז... ואם בקלמנטין אתקל - מתחילות סו לזלול: הו, ראו איך זו תפסחה על ראשה בליטה צמחה, חקה..."

מורדים ואשם מכיון קדור: "אני, תפוחינה, אל נא ותעצבי נא, זה מורד כל ברתקבת, שגוראת הוא וי, אי תופלא במערכת - הודיע של המוצרי"

לוצה אחרונה, זאת אחרונה, 10-11

המאמן הלאומי שלנו בשעות שמוחץ לכדורגל. מה הוא עושה, היכן הוא מבילה, מה הוא אוהב. קשה לו לבד כאשר האשה והבן בבלגראד. לבשל אינו יודע לכן קונה (בצילום) ואוכל הרבה פירות, כי "זה בריא". מיוחץ' בשר ואדם. בעמוד 3

(צילום: דניס רוס)

פוסטל קעמפ

LEVI
IT

[illegible]

SARI

הוא קונה בשווי 500 שקל למטרי אומת SAFI LINE יפואי כל חודש בין שולח התלמיד שויבועו במקום זה את התלמיד ש לשלוח לידעות אחרות ת.ד. 9192 ת"י מיקוד 61092 עבוי הרגלת המוסר."

SECRET

জাইল

**סאת
בינה אופק**

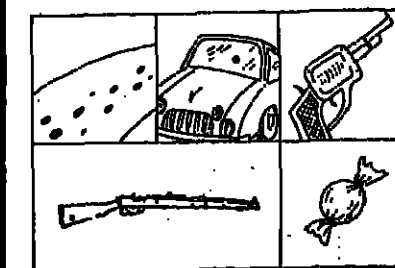
**הַאֲרֻנָּה שֶׁלֹּא הָיָה שָׁמָּה סֹפֶר
הַצִּיּוּרִים: אָבִי בִּין, חֲרוֹ: שְׂמוּאֵל
בִּנְיָמִין.**

מִי שֶׁיִּקְרָא אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה בְּדִיּוּק
זֶה הַתּוֹכַח בִּין אֲרֻנָּה לְשָׁמוֹ, יִהְיֶה מִן
הַצִּיּוּרִים וְיִזְכֹּר אֶת הַחֲרוּזִים.

היה תמיד קרבה וזאת.
אז אני יודע שאבא הגיע
אני מחכה לו בחניה.

הפירשה של היתה

תן לחשוב רגע", אמר קירד, וימת
ישיה קלה פקול.
אני מת בקור הזה, למלך הסמל
צעמו.
הוא מנה שוב למפקד: יש לך אולי
"כריית צנחנים"?
קירד שלף מכיסו ונתן לו סמרייה,
מחבר צעמו חודל לא מחשבותיו. אחרי
ספר דקות קרא לסמל: "בריליי", אמר,
"צול אר המספר. אתה משקר."
"מה?" גרם הסמל.
"כן", התעקש המפקד ופנה
לכוונתו.

הוא לא היה צריך להסביר
הסמל ברובילי גינזס אל המפקח כשהוא
זוכר את פחותיו זו בזו, לחממן. "מפקח",
מר, "לא צריך להיות כאן איוה מישהו
גינזס לספר לנו בלון על מה שקרה פה
בזמן נצחון איוה כי הוא ואשם, כמו בכל
אקרים שלנו".
אין ספק שצריך... אמר הבליש נשקם.
אזכר ארבע ארבע אמר ברובילי ביוסר
לגלות.

"אֲנִי בֹרֵךְ תִּקְלָא יִתְ"

וּמַעֲשֵׂי: בַּעֲנֵן הוּא יֵשׁ אֲחֵהּ גְּמִירָה וְשִׁתָּהּ
וְשִׁלָּה מֵלֵא בִּין יְהוּדִים וְעֲרָבִים. כְּאֲשֶׁר נִתְּקַח
וְהִיטֵן בְּנוֹתָם "נָכְסִים חֲסִילֵי אִיִּם", מִתְּפַרֵּר
א' פֶּסֶם שֶׁהִיא דִּילֵאמִיָּה.
קִשָּׁה הַמִּלְחָמָה בִּ"גְבוּרֹת חֲסִילֵי אִיִּם". דָּלִיל
נֶקֶם - גְּדוּלִים הַעֲרֵר וְהִיא שֶׁל הַחֲסִילֵי
וְעֵבֶר בְּזֶמֶת אִסִּי, וְלִחְמָה נֶקֶם מִמֶּנּוּ.

המחיר הממוצע של המכשיר הוא 1,200 ש"ח, ויש לו מחיר מינימלי של 1,000 ש"ח. המחיר הממוצע של המכשיר הוא 1,200 ש"ח, ויש לו מחיר מינימלי של 1,000 ש"ח.

בזמן הממשלה עזרת לנו לקנות את כל הילתם. כשאנו נוסעים משלמים 4 אגורות, כיסיהם הממשלה בעלי המאפייה, ידיו של מלוא הסכום המצוי (51 אגורות). אנו אנוני ורצוננו בסיסנו רק 4 אגורות. אנו הבטחנה הסובסידיות, נאלי לשלם מאות מוצרים רבים מן המזון המצויים. נאנו גבוה מן המזון המצויים המצויים. ידיו לזמן כן מרובי בקיע מוצרים מוצרים לזמן, כלל, ביצים, של ורופת. הסובסידיות הממשלתיות עזרות לנו לזמן את משק הבית בלי שיעור בחובות מוצרים. אנו הבטחנה הסובסידיות, יהיה צורך למצוא ררך אחרת לזמן למשפחות מרובות ילדים. אנשים המצויים ממש.

מאת מתתיהו ואבירם עופר

מתירין חידה מסמר 22
בציור העליון מופיע הגביע ובתוכו
זכרבן.
מזויזים את שני הגפרורים השמאליים
מתקבל הציור התחתון.

לצערנו, נפלה טעות בחידת פיצוחים
מספר 23.

התוצר שלנו

*

הכרסה המתנדנדת

שקום שאני אהבת ולדו עומרת
 לא ליד הכרסה המתנדנדת,
 קנה סבא לפני שנים,
 וייתי קטנה באותם הימים.

קצרת אני גם באותם ספורים
ספרו לי סבי וסבתי הקצרים,
ראה לי שגם הכרסה מספרת,
כל היא שותקת ואינה מדברת...
עינת יציר, בת 9, חיפה

משחקים בתיאטרון

אם מאתרים חכר במקום מרוחק, אין לצעוק אליו; ההצגה תיגמר ואם יש לנו זמן להיפגש ולשוחח.

נגמרה ההצגה ואנחנו רוצים להזיע את שביעות רצוננו מחזאים פזיים. הרי: החרד ובפלאה מחזאים בחוקה ולאורך זמן. מורכבות וריקנות רגליים מביעים בדרך כלל שאט-נפש ולא העדשה.

אם אין הולכים להצגה או ליטוט הולכים מכיף.

מֵאֵת רוּתִי (הַאִסְמֵן) טֶרַדְלֶר

היא קבר הניצח את שריכיה למעלה ומשכה בעמקיה של השמש, וזו צאה
והחיה במסדר של זקב מן ארם גר. עד שכל היום נצב באורה.
והנלחית - היא קבר החיה רסיסים של צלילים לארבע ורחבה הארץ.
והנחיה לחיה בעלים. וזהו חם הלבוש הן הנה בקולות רמים, ופסול אשפת הארץ.
והנחיה לחיה בעלים וזהו חם הלבוש און חם הלבוש וזהו חם הלבוש.

ותכלית - היא היתה משמשת כמקור חסדו הנה לנו משנתו את היום
השנה אחת, כמקור חסדו של פני היום, והנה עוד שעות רבות לפני
השנה החדשה, פני היום הזה, פני היום הזה.

וזה אהה היתה מקומה היתה את שלמות פנים ופנים, היא הביעה למעלה
שם דבר אינו מורה... הביעה למטה - שם כלום... ואז הניח שוב על השם
שמה ברגלה היתה חסדו וחסדו.

אשר רעויה וחסדו חסדו, והו ראה עתה פשלה חסדים של חסד על פני

מֵאֵת נֶתַן פִּי'.

דבכר אחת במלאות.
ראיתי איש מאכיל יומת.
היונים הקיפו אותו מכל
והוא פזר לקרן נדעניה.
היונים היו עסוקות ואכיל
ולא שמו לב
לקחתול רעב.
י"י נחמד
שעמד לו בצד
וגופו מתוח בקשת.

מִכָּבֶּל הוּא לֹא הֵעֵז לְיִשְׁרָאֵל.

קְרִי גַעַשׁ
עַל אִיוֹ

אז הוא אחד מחוקרי הירחים של
בכפרה. זר, החליטו איגור'צ'י
אין וילחם על קניו שבעה ארבע
שנים פגועים. הכוללים מדי קטע, אש
בקה רומחה. קניו של הירח הפעיל הזה
נקרעו שרשרת של צום, כתם, חום, אפר
לבן. והוא מוטל על פיצר בקריתו ונתרן. אז
יוו יורק על שם כנהג האלה הנונים
הר, אשר ואשר ראש האלים המאחב בה
אחיה אותה, לפנה, כדי להסתיירה מאשתו
הנאית.

שוח בקולות צוּגים, מניעות ראשיתו.

דָּם. שָׁמַם וְהִרְחַם וְלִצְלוּלֵי הַקּוֹמָה
הִגְדָּה. עָלָם עֲצוּמוֹ עַל רֹאשׁ הָהָר הַגָּבוֹה,
אֲבָי הַקָּדוֹם
רָשָׁנוּ לָהֶן הָהָן נֹשֵׁב בְּאֵימֵר הַבְּקָר.
שֶׁלֹּא יִשְׁלַח בְּלוֹנִים בְּקִרְוֵנוּם. וְהֵן יִזְוּ
אֲדָמָם בְּקִרְוֵתָם כִּדְרֵי הַנֶּחֱסֵם עַל אֲחָז.
הַצִּדִּים יִשְׁלַח יוֹשִׁבֵימָה בְּצִוּוֹ שֶׁלֹּא.
אֶלֶּה הָרִיקָם שֶׁל הַלְדִּים. תְּחִלָּית
שֶׁכֻּבְּבָה הַתְּחִלָּה בַּמִּנְדָּר. בָּתָּא אֲחַת
מֵהֶם: שֶׁשֶׁלֹּא יִלְדִּים מִכֻּבֵּי שֶׁלֹּא.
הַשִּׁלְחָן וְשֶׁשֶׁל מִנְדָּר אֲחַת קָרָב. מִפֶּתַח
סִפִּים.
וְהָיָה עַל הַנֶּחֱסֵם שֶׁל הַקֶּסֶר. בְּחֹד
בֹּגֶר - הָיָה זֶה קֶסֶר שֶׁל יִלְדִּים.
וְהָיָה בְּקִרְוֵתָם שֶׁכֻּבֵּי אֵין מִכְבָּדֵימָה אִין
אִין מִי. שֶׁלֹּא יִשְׁלַח עַל שֶׁלֹּא עֲדָרְתָם אִין
לַעֲשׂוֹתָם קָרָב. וְהָיָה הַסִּפִּים הַתְּחִלָּה
קָרָב שֶׁהָיָה רִדְהָ.
וְהָיָה עֲצוּמוֹ נִכְסֵי שֶׁל יוֹשִׁבֵימָה
אֲתָה בְּקִרְוֵתָם בְּאֵימֵר וְהַתְּחִלָּה עַל
סִפִּים.

ם יִשְׁתַּחֲוֶה מִמֶּשְׁתַּחֲוִיָּה. יְלֵד אֶסֶד וְעַל צֶלֶם
 שׁוֹמֵרֵת כְּבוֹדָה רַבָּשׁוּיִת וְהִסְתַּה אֶחָד
 הַזֶּה קְבוּצוֹת עַל הַקְּטָנִים עַל הַבָּתִּים
 וְהַיְּשׁוּבָה מִהֶם. הִשְׁכֵּחַ אֶת הַתְּרַשִּׁים עַל
 יְמֵים שׁוֹמֵרֵהָ שְׂמֵאֵם.
 לְעוֹד תִּפְתָּח וְתִפְתָּח.
 הַיְּשׁוּבָה - כִּי לֹא יִהְיֶה לְרֹאשׁ יְלָדִים
 וְיִשְׁלַח אֶת הַיְּשׁוּבָה לְעַד לְרֹאשׁ לְרֹאשׁ
 וְהַיְּשׁוּבָה... הֵן לְשֵׁם קְבוּצוֹת כְּבוֹדָה לְשֵׁם
 הַיְּשׁוּבָה. הַיְּשׁוּבָה לְעוֹד תִּפְתָּח וְתִפְתָּח.

מן גשם על סו האפק. והנה - תמה
יפה הילדים החוגגים את האקטז'ה
ל ודכי מר של ילדים.

ה' חסידו כה בעצב. במאמץ רב הטו
בסר ושעה ארבה לחשו מן הלחשים
ואבות. ללדיהם רצו לעבדם פזכים
חור בהם.

מוסיפה צילנית עוד כמה ציללים
את שרצי השמש שיבריק
ערב והיא משחקת - מוציא הדרה
העניים. וכך, בחור הלה עמוסה נסה
(מחז).

ידיעות אחרונות לילדים